

melsen, at han ikke er saa glad ved den Forbindelse. Det er jo en Jødedame.“

Inger blev tavs. Det skulde hun have vidst! Hun følte sig pludselig dybt skamfuld ved Tanken om, hvor fri hun havde været overfor ham.

I det samme blev der kaldt paa dem henne fra Vognene, som nu var kørt frem. Pastor Blomberg og hans Kone sad alle-rede vel indpakkede i deres Halvkalesche, og Præsten var lidt utaalmodig, saa der blev kun Lejlighed til en hastig Afsked.—

Da Inger var kommen op og vilde tage sine Handsker paa, kunde hun ikke finde dem; og med en ny Betuttelse gik det op for hende, at hun havde glemt at faa dem tilbage fra Per, som rimeligvis i Tanker havde puttet dem til sig.

Der havde endnu været Tid til at bringe dem tilveje, — Hof-jægermesterens Vogn var endnu ikke kørt — men saa brøde-fuld følte hun sig, at hun ingenting vilde sige for ikke at røbe sig overfor Moderen. Hun turde i sin Raadvildhed end ikke se sig tilbage, idet de kørte; og under Kørslen skjulte hun om-hyggeligt Hænderne under Vogntæppet.

Da de havde kørt et lille Stykke, sagde Fru Blomberg til sin Mand:

„Jeg synes ikke, Broager var rigtig heldig idag.“

„Nej, det var virkelig kedeligt!“ svarede Præsten hoved-rystende. „Han var absolut ikke heldig. — — Absolut ikke heldig,“ gentog han efter flere Minutters Forløb, skønt de i Mel-lemtiden havde talt om helt andre Ting.

Per udtalte sig under Hjemkørslen med megen Varme om alt, hvad han havde oplevet paa Turen. Kun nævnte han ikke Inger med et Ord. Hofjægermesterinden lagde Mærke til det og tænkte sit derved.

Solen var gaaet ned. Det blev næsten mørkt, inden de naaede hjem.

Idet de kørte ind gennem Porten paa Kærsholm med den hult rumlende Genlyd, Per allerede kendte saa godt, og da han saae Lyset fra Vinduerne skinne dem saa gæstevenligt imøde, blev han grebet af en ham ny og forunderlig Følelse. Han fik for